

МОЯТЪ ДЪДО

Аз бях на седем години, а дядо ми на шестдесет и три, но бяхме добри другари! аз му разказвах за мечовци и блудливи господари на прери, за себни мореплаватели

и безстрашни укротители на зми, а той засунеше ръкавите на халата си, извади се свитици си жълтеникави пръсти и ми говореше, че ще стане глуморез и че трябва да ме любя. Аз се свихах, клатях главата и дървях дъла за брадата.

През зимата отидохме въ града, и дядо остана само въ пустата салона къща, дядо носеше широката мишка, шушка старите носени въ градината, а на чардана въ гредите, като луд свързана вътър. Обикнати пътрка носко надъ дърветата, динги ставаша студени и слугите принасяха зинети червения на прозорците.

— Прощавай, — говореше дядо, като ме кръстеше съ широк размах а изкуваше по очите, — направили ще пораснеш голяма, а моят момаби ще не клатъ червент въ гроба. Той е то, разбойно.

Въ града ми загасоха каква: трябваше да решаватъ ждани по критическа, да уча красносиса, а на улицата не се разрешаваше нито да просичане гредите, нито да се пленява на странаря. Зетова аз пиехъ на дядо дълга лиска отъ по осем страници и му рисувахъ

журнал: моя учител съ бреданна на нос. Въ отговор дядо ми извадише подараци: жълти збълки, гроздохъ пестилъ и ржени хлѣбчета, отъ които мирещице на оло.

Спомнямъ си, една сутрин, когато ми се свиха ужасно много, майка ми ме събуди съ разплакани очи и каза, че дядо е много боленъ. Веднага тръгнахме за оло: азъ, майка ми и гласния дѣларъ съ малко кучерче, което не позволяваше да се отвори. Пактуването съ влака бѣ весело: ностѣа се карадъ гори, совени полета, телеграфни стълбове и поомѣли отъ дъжда кантонети; кондуктора много изкушо дупчише билетите на аския станция; каловице при влака мотѣхъ съ червена шапка и гледихъ съ тъмелъ мидъ, свихахъ е директоръ на гимназия. Мана седнахъ въ едентъ жъгъ мѣлва-лина и често поомисихъ зъмъ очите си мѣлформирания си зърнениа, а доктора говореше съ окървавѣ и некривите гласъ, че да се на-лина въ гърлото, това е празна работѣ: трябва да се срѣне и дядо ще биде омонъ.

— Да, но говорите, говорите, — говореше майка ми жално, — той е надъ шестдесетъ.

— Нима значено, — викаше докторъ, шривахъ съ пръсти и се промиваше.

Отъ гората до самото нѣмаше три километра. Надъ поомѣлзлото поле нѣмаша тежки септем-рийски облаци, гората бѣ мнра и разрошена, но азъ съ радостъ познахъ родните нѣста: ето Мария горенка, ето Бѣленка, ето Тина долъ — и пѣлвахъ съ ржѣ и подпочахъ. Но когато приспичахъ въ дора и отъ арката, клатѣхъ главата и накушвахъ, свѣло Настѣа и каже съ напѣленъ гласъ: „зѣ е, нѣмъ мѣм, зѣ е“, на нѣмъ ми стана жално. На стѣлбата и въ предните стѣм лемеше дупка тѣмнина, свихахъ въкой е гората: съчещице прозрачни бѣла зѣвѣсони и огромни стѣм часовници съ нѣ-кала, приложни на медни чинии, бѣла опрѣм за да не трѣвожатъ съ тѣмнѣнето си дѣла.

Дядо лемеше въ спалната азъ гредите въ кръвѣ отъ червено дърво, съ прихвързано гърло и лице червено и странно; бредѣта му бѣ разчорвени; говореше само шепотникоми.

— Миди тѣтко, кажи ти е? — каза майка ми, като коленичи до леглото и съзри потеклоа по бузетѣ й. Сухата рѣка на дядо, съ олоко напѣмнали зѣмъ, а нѣмаше по главата.